

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ

ΚΑΙ Ο

ΠΟΛΕΜΟΣ
ΤΟΥ ΑΪΛΟΥ

A.F. STEADMAN

— • ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ BEST SELLER • —

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΚΑΡΟΣ

Ο ΣΚΑΝΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΑΨΛΟΥ

Μετάφραση: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

A.F. STEADMAN

Τίτλος πρωτοτύπου: *Skandar and the Spirit War*

Πρώτη έκδοση στη Μεγάλη Βρετανία, Simon & Schuster UK Ltd, 2025

© 2025, De Ore Leonis για το κείμενο

© 2025, Two Dots για την εικονογράφηση

© 2026, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση από τα αγγλικά: Μαργαρίτα Ζαχαριάδου

Επιμέλεια: Μάνος Μπονάνος

Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος/Μαλβίνα Κότο

Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2026

ISBN 978-960-572-856-4

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαράχθει, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ

Βουλής 4, 105 62, Αθήνα, Τ 210 3225152

www.ikarosbooks.gr - info@ikarosbooks.gr

Στους αναγνώστες μου,
που μου δίνουν ελπίδα
για ένα μέλλον φτιαγμένο με καλοσύνη

ΤΟ ΝΗΣΙ

ΔΕΝΤΡΟΣΗΠΟ
ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΤΖΟΥΡΑΣ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΖΩΝΗ ΦΩΤΙΑΣ

ΓΑΒΑΘΑ ΤΗΣ ΛΑΒΑΣ

ΑΡΓΥΡΟ
ΟΧΥΡΟ

ΑΡΕΝΑ
ΚΑΙ
ΣΤΑΔΙΟ
ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ

ΟΑΣΗ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΔΕΝΤΡΟΣΗΠΟ
ΤΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΚΟΙΛΑΔΕΣ
ΜΕ ΤΙΣ
ΠΕΖΟΥΛΕΣ

ΟΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΑΕΤΟΦΩΛΙΑ
ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΔΙΑΥΜΕΣ
ΒΕΛΑΝΙΔΙΕΣ

ΦΥΛΑΚΗ

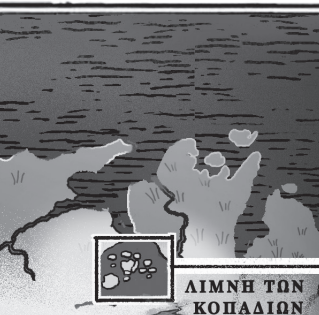
ΤΕΤΡΑΚΟΡΦΟ

ΖΩΝΗ ΑΕΡΑ

ΑΥΛΗ
ΤΟΥ ΑΕΡΑ

ΟΥΡΑΝΙΟ
ΔΑΣΟΣ

ΖΩΝΗ ΝΕΡΟΥ

ΠΛΩΤΗ ΑΓΟΡΑ

ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ ΕΚΚΟΛΑΠΤΗΡΙΟ

ΠΛΑΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΔΕΝΤΡΟΣΗΠΟ
ΤΩΝ ΕΒΕΡΧΑΡΤ

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

ΛΟΦΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΟΠΤΡΙΚΟΙ
ΒΡΑΧΟΙ

ΦΕΓΓΕΡΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ

ΖΩΝΗ ΓΗΣ

ΝΟΗΜΩΝ
ΤΡΙΑΔΑ

ΑΓΡΙΟΤΟΠΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	1
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Απόδραση	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Διχογνωμία	21
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Η Μάχη του Μάργκεϊτ	42
ΚΕΝΑ: Η ξένη	66
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Ενεργειακές γραμμές	79
ΚΕΝΑ: Η κακιά της ιστορίας	101
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Ο μυστικός κλέφτης	111
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Μέλλον χωρίς φόβο	133
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Η κόρη της φωτιάς	150
ΚΕΝΑ: Η απατεώνισσα	166
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Το Κάστρο Φαστ	173
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Βασικά, στη φυλακή	196
ΚΕΝΑ: Ανόητη	220
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Οι Βράχοι της Λογοδοσίας	235
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Επαναστατικοί χοροί	255
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Εκδίκηση	275
ΚΕΝΑ: Σωτήρας	290
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Η μαγεία του Φτιάχτη	300
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Κιμωλία	314
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Η Μάχη του Άφινγκτον	330
ΚΕΝΑ: Η κλέφτρα	351
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Εξομολογήσεις	364
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Λευκή σημαία	387

ΚΕΝΑ: Η φίλη	408
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Τραγούδια και σύλφες	416
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Το Πηγάδι του Όλκον	434
ΚΕΝΑ: Η ηρώιδα	455
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Το έκτο παιδί	465
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: Η επικράτεια του Άυλου	477
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22: Η καταιγίδα	492
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23: Η τελευταία αντίσταση	508
ΚΕΝΑ: Η προστάτιδα	520
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24: Η Γιορτή του Άυλου	525
Επίλογος	538
Ευχαριστίες	541

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο εικονολήπτης πρώτα άκουσε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Άκουσε τις στριγκές φωνές, τα δολοφονικά μουγκρητά, το τρίζιμο από τα αιματοβαμμένα δόντια.

Ο εικονολήπτης πρώτα μύρισε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Την πύρινη ανάσα, τον ασημένιο ιδρώτα, την αποφορά του επικείμενου θανάτου.

Ο εικονολήπτης πρώτα ένωσε τους μονόκερους και μετά τους είδε.

Κάπου μέσα βαθιά στα κόκαλά του αισθάνθηκε το βροντοκόπημα από το μέταλλο στις οπλές τους, και τότε άρχισε να φουντώνει ο πανικός – ώσπου κάθε του νεύρο, κάθε του κύτταρο, του έλεγε ένα πράγμα: φύγε.

Ο εικονολήπτης είδε τους μονόκερους να διασχίζουν την ακτή του Μάργκεϊτ.

Ήταν οχτώ. Οχτώ ασημένιοι γίγαντες που κάλπαζαν στην άμμο, που άνοιξαν τις αστραφτερές τους φτερούγες κι απογειώθηκαν.

Όπως στο μάτι μιας σκοτεινής θύελλας, ένας εκτυφλωτικός καπνός στροβιλιζόταν γύρω τους, θροντές μούγκριζαν στο κατόπι τους και κεραυνοί χτυπούσαν τη γη κάτω από τα φοβερά τους πόδια.

Οχτώ ασημένια κέρατα έσκιζαν τον αέρα καθώς τα τέρατα άφηναν την πολεμική τους κραυγή.

Οι κάτοικοι της Στεριάς άρχισαν να ουρλιάζουν· κάποιοι προσπάθησαν να το βάλουν στα πόδια. Ήταν όμως πολύ, πολύ αργά πια.

Ο εικονολήπτης ήταν όρθιος στην πλατεία της παλιάς πόλης όταν προσγειώθηκε ο πρώτος μονόκερος.

Ξεφυσούσε σπίθες και χτυπούσε με την οπλή το έδαφος, και κάθε του παγωμένη ανάσα ήταν χάος και αντάρα.

Ο εικονολήπτης συνέχισε να τραβάει, παρόλο που τα χέρια του έτρεμαν. Είχε μια δουλειά να κάνει.

Ο μονόκερος χαμήλωσε το πελώριο κεφάλι του και το κοφτερό του κέρατο στράφηκε προς τον φακό.

Τα κόκκινα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του εικονολήπτη, και μέσα τους αυτός είδε μονάχα την καταστροφή.

Δεν υπήρχε ελπίδα πια για το Μάργκεϊτ. Ούτε και για κείνον υπήρχε ελπίδα.

Πάντα το ήξερε, πως δεν γλιτώνεις από επιδρομή ασημένιων μονόκερων.

Ήλπιζε μονάχα οι εικόνες από την κάμερα να προετοιμάσουν τους άλλους στη Στεριά.

Γιατί άμα δεις ασημένιο μονόκερο, είσαι ήδη νεκρός.

Ο Ρόμπερτ Σμιθ χαμήλωσε την κάμερα, ελπίζοντας πως η δουλειά του είχε ολοκληρωθεί.

Γιατί οι μονόκεροι δεν ανήκουν στα παραμύθια· ανήκουν στους εφιάλτες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Ο Σκάνταρ Σμιθ ένιωσε την έκρηξη να τραντάζει ολόκληρη τη φυλακή. Μέσα στο εκτυφλωτικά λευκό φως από την πέτρα του άυλου της Κένα, τα κάγκελα του κελιού του διαλύθηκαν, μαζί με ένα μεγάλο μέρος του εξωτερικού τοίχου. Δύο από τις στοιχειακές αλυσίδες που κρατούσαν τη φυλακή στον αέρα κροτάλισαν και έπεσαν από τα δέντρα όπου ήταν στερεωμένες, κι ο κρεμαστός βράχος έγειρε απότομα προς το έδαφος. Μέσα απ' το κενό μπήκε ορμητικό το φως του ήλιου, κι ο αέρας γέμισε σκόνες καθώς ο Σκάνταρ βγήκε έρποντας από το κελί, αναζητώντας απεγνωσμένα την αδελφή και τη θεία του.

Δεν είδε πουθενά εφόρους· ίσως είχαν ήδη σπεύσει να βοηθήσουν αλλού. Έτσι, ο τόπος γέμιζε τώρα με φυλακισμένους που δραπετεύαν – η έκρηξη είχε γκρεμίσει τους τοίχους και τις πόρτες και στα δικά τους κελιά. Ο Σκάνταρ κοιτούσε προσεκτικά τα πρόσωπα όλων όσων προσπερνούσε οδεύοντας προς

τη σκάλα της εξόδου, που τώρα είχε ξεκολλήσει και πλέον οδηγούσε στο έδαφος και στην ελευθερία.

Και τότε, επιτέλους, εμφανίστηκε η Κένα.

«Ναι, ήταν λιγάκι δραματικό», είπε η Κένα Σμιθ απλώνοντας το χέρι προς τον αδελφό της.

Ο Σκάνταρ δεν έπιασε το χέρι της. Ακόμα δεν ήταν βέβαιος για την Κένα, δεν ήταν βέβαιος για... για τίποτα.

«Λιγάκι;» της απάντησε με το φρύδι ανασηκωμένο, κοιτάζοντας το χάος γύρω τους.

Ένωσε ένα τράβηγμα στον δεσμό με τον Τυχερό Κατεργάρη, ένα φούντωμα συγκίνησης που είχε να νιώσει από τη μέρα που η νίκη του στο Κύπελλο του Χάους ανακηρύχθηκε άκυρη. Από τότε που ο Ρεξ είπε σε όλους στο Νησί ότι ο Σκάνταρ ήταν ο γιος της Πλέκτριας. Από τότε που τον πρόδωσε η Φλο. Αλλά τώρα, ξαφνικά, ο δεσμός είχε γεμίσει ολοφάνερα, ξεκάθαρα με ελπίδα.

«Ξέρεις πού είναι ο Κατεργάρης;» ρώτησε ξέπνοος ο Σκάνταρ την αδελφή του.

«Εσύ γιατί λες ότι περιμένουμε εδώ;» Η Κένα σταύρωσε τα χέρια της, και η υγρή λάβα με τις αγκαθωτές κληματσίδες μπλέχτηκαν μεταξύ τους. Πλησίασε πιο κοντά στην τρύπα που είχε ανοίξει με την έκρηξη, στο πλάι του βράχου, και τα καστανά της μάτια καρφώθηκαν στους τρεις μονόκερους που πετούσαν ταχύτατα προς τη φυλακή.

Ο ένας ήταν χρυσαφένιος. Ο άλλος μαύρος. Κι ο τρίτος γκρι πιτσιλωτός.

Ακόμα κι έτσι ραγισμένη, η καρδιά του Σκάνταρ φούσκωσε από χαρά βλέποντας τον Κατεργάρη, και η ανακούφιση μέσα στον δεσμό του έδωσε να καταλάβει ότι και ο μαύρος μονόκερος είχε εντοπίσει τον αναβάτη του.

«Κρατούσαν τον Κατεργάρη κλεισμένο στους στάβλους στην Πλατεία του Συμβουλίου», του εξήγησε η Κένα. «Σίγουρα το Ξεφτέρι θα προκάλεσε πολύ μεγάλη αναστάτωση για να μπορέσει ο Κατεργάρης να αποδράσει». Ακουγόταν τόσο περήφανη. «Αυτό ήταν το σχέδιο, δηλαδή».

Ο Σκάνταρ κατακλύστηκε με αναμνήσεις από την αρένα: η Κένα να κάνει πίσω και να μη σκοτώνει τον Κατεργάρη· η Ορμή του Ξεφτεριού και ο γκριζος πιτσιλωτός να καταφθάνουν μαζί· οι φίλοι του Σκάνταρ να καλπάζουν με τους άγριους απ' την κατάρα μονόκερους τους για να τον σώσουν. Πού να ήταν τώρα η Μπόμπι κι ο Μίτσελ;

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που μου κανόνισες και μεταφορικό μέσο για να διαφύγω».

Ο Σκάνταρ στράφηκε αμέσως προς τη γνώριμη εκείνη φωνή. Και πριν καν προλάβουν τα μάτια του να εστιάσουν, η Άγκαθα Έβερχαρτ τον είχε σφίξει στην αγκαλιά της.

«Γεια σου, μικρέ μου χειριστή του άλου», μουρμούρισε, κι ύστερα τραβήχτηκε πίσω για να τον δει καλύτερα, μήπως ήταν τραυματισμένος πουθενά. Το ίδιο έκανε κι ο Σκάνταρ. Είχαν να ιδωθούν από τότε που συνέλαβαν την Άγκαθα, στη Γιορτή του Αέρα. Η θεία του φαινόταν ανησυχητικά αδυνατισμένη, και μαυρισμένη απ' την κάπνα της έκρηξης. Αλλά ζωντανή. Και –σχεδόν– ελεύθερη.

Η Άγκαθα δεν έδειξε πως αντιλήφθηκε την παρουσία της Κένα, παρόλο που το βλέμμα της στράφηκε για μια στιγμή προς το κορίτσι που σκότωσε τον μονόκερό της· μπορεί απλώς να σκέφτηκε αν είχε νόημα να τη σπρώξει από εκεί ψηλά στο κενό.

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Σκάνταρ με φωνή βραχνή.

Τα μάτια της Άγκαθα επέστρεψαν επάνω του. «Κέρδισες το Κύπελλο του Χάους. Είσαι ο Ταξιάρχης του Χάους. Ο Ταξιάρχης!» Το πρόσωπό της ξεχείλιζε από χαρά.

«Δεν είμαι», είπε ο Σκάνταρ πνιχτά. «Ο Ρεξ...» Δεν ήξερε πόσα είχε αντιληφθεί η Άγκαθα από τη φυλακή. Ίσως είχε καταφέρει να ακούσει τη νίκη του από τα μεγάφωνα, αλλά να είχε χάσει όλα όσα ακολούθησαν.

Η Άγκαθα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σε καμία περίπτωση. Ούτε να το αναφέρεις το όνομα αυτού του ασημένιου σκουληκιού. Εσύ, Σκάνταρ, είσαι δικαιωματικά ο Ταξιάρχης».

«Άκουσες τι συνέβη;» Ξεροκατάπιε. «Κι η Φλο...»

Από το πρόσωπο της Άγκαθα πέρασε μια σκιά οδύνης, κι ο Σκάνταρ κατάλαβε πως ήταν η λύπη της για εκείνον, για όσα είχε χάσει εκεί στην αρένα.

«Όλο το Νησί σε είδε να κερδίζεις το Κύπελλο του Χάους», γρύλισε η Άγκαθα, πιάνοντας τον Σκάνταρ από τους ώμους. «Ο Ρεξ σου άρπαξε την εξουσία. Σου την έκλεψε, Σκάνταρ. Εσύ είσαι ο Ταξιάρχης».

«Ακόμα κι αν είναι έτσι», μурμουρίσε ο Σκάνταρ, «δεν είμαι σίγουρος αν θα έχει και μεγάλη σημασία».

Η Άγκαθα τον κοίταξε έντονα. «Αυτό θα το δούμε».

Τώρα οι τρεις μονόκεροι απείχαν πενήντα μέτρα. Ο Κατεργάρης τσίριξε από χαρά και πέταξε προς τον αναβάτη του. Έχοντας ξαναβρεί τον μονόκερό του, ο Σκάνταρ σκεφτόταν πως ίσως πια θα κατάφερνε να νιώσει και κάτι άλλο εκτός από εκείνο το απαίσιο μούδιασμα που είχε καθίσει στην καρδιά του τις τελευταίες ώρες.

Εδώ είμαι, αγόρι μου, σκέφτηκε γεμίζοντας με τα συναισθήματά του τον δεσμό. Εδώ είμαι.

Κι ύστερα ακούστηκαν φωνές από κάτω, και ποδοβολητά από οπλές.

Ήταν οι έφοροι που έρχονταν. Παρ' όλα αυτά ο Σκάνταρ ένιωσε ανακούφιση που ακόμα δεν φαίνονταν πουθενά ασημένιοι μονόκεροι – ούτε η Ασημένια Μάγισσα, ούτε ο Αργυρόσπαθος. Μπορεί να ήταν απασχολημένοι με τους εορτασμούς τους εκεί στον Αργυρό Κύκλο. Μπορεί κι η Φλο να... Η σκέψη τον έκανε άνω κάτω.

«Πάμε! Πάμε!» φώναξε τώρα η Κένα, που ήδη πηδούσε από την ετοιμόρροπη άκρη της φυλακής προς τη σκελετωμένη ράχη του Ξεφτεριού. Ο Σκάνταρ κι η Άγκαθα ακολούθησαν επίσης προς τα εκεί, προς τον Κατεργάρη που περίμενε στον αέρα.

«Άγκαθα, καβάλησε την γκρι – θα σ' αφήσει!» γύρισε και φώναξε η Κένα. «Ο Κατεργάρης δεν θα μπορεί να πετάξει γρήγορα αν έχει και τους δυο σας!»

Οι έφοροι ήδη έδειχναν προς τους σημαντικούς κρατούμενους. Οι μονόκεροί τους με τις ασημένιες πανοπλίες κάλπαζαν για να απογειωθούν.

«Μα είναι άγρια – είσαι σοβαρή;» φώναξε ο Σκάνταρ στην Κένα, το Ξεφτέρι όμως είχε ήδη αρχίσει να κάνει μεταβολή, χτυπώντας δυνατά τις φτερούγες του.

«Πάντως για την ταχύτητα μάλλον έχει δίκιο», μουρμούρισε η Άγκαθα. Και τότε με ένα σάλτο βρέθηκε στη μισοσαπισμένη ράχη του γκριζου μονόκερου, υποχρεώνοντας πια τον Σκάνταρ να ανέβει κι αυτός στον Κατεργάρη. Η θεία του βλαστήμησε όταν ο άγριος μονόκερος τσίριξε και τίναξε το διάφανο κέρατό του με δυσφορία.

Η Κένα με το Ξεφτέρι πέταξαν μακριά από τους εφόρους, που είχαν επίσης σηκωθεί στον αέρα. Ο Κατεργάρης και ο

γκρίζος μονόκερος ακολουθούσαν από κοντά. Πετούσαν ακριβώς πάνω από το Τετράκορφο. Ο Σκάνταρ ένιωσε τα νύχια του πανικού στο στήθος του. Στους πολύχρωμους δρόμους έβλεπε ανθρώπους να φωνάζουν, να ουρλιάζουν, να τους δείχνουν με τεντωμένα δάχτυλα από τις εξέδρες των δεντρόσπιτων, να καλούν τους εφόρους. Αν ήταν στο χέρι του, ο Σκάνταρ θα είχε επιλέξει να κατευθυνθεί προς τις άκρες των στοιχειακών ζωνών. Δεν θα πετούσε πάνω από την πρωτεύουσα· θα προσπαθούσε να κρυφτεί.

Αλλά η Κένα δεν κρυβόταν. Το άυλο έλαμπε δυνατά στην παλάμη της και τύλιγε την Ορμή του Ξεφτεριού: φώτιζε τα πλευρά του μονόκερου, τύλιγε τα κόκαλα των ποδιών του και τις αδύνατες φτερούγες του. Με την Άγκαθα επάνω του, ο γκρίζος μονόκερος εκτόξευε κι αυτός το πέμπτο στοιχείο. Κι ο Σκάνταρ έβλεπε τη θεία του να γελάει, να γελάει πραγματικά· κάποτε είχε πιστέψει πως δεν θα ξανάκουγε ποτέ του αυτόν τον ήχο.

Τότε ο Σκάνταρ κατάλαβε ότι η Κένα κι η Άγκαθα έστελναν ένα μήνυμα στον ψευτο-ταξιάρχη Ρεξ Μάνινγκ, και σ' όλο τον Αργυρό Κύκλο γενικά.

Είναι και δικό μας το Νησί. Και το φως του άυλου δεν πρόκειται να σβήσει.

Έτσι ο Σκάνταρ κάλεσε κι εκείνος το στοιχείο του στον δεσμό, ο Κατεργάρης βρυχήθηκε από τη χαρά του, κι ο βρυχηθμός του αντήχησε στις σκεπές των δεντρόσπιτων. Κι όπως πετούσαν οι τρεις καβαλάρηδες σαν διάττοντες αστέρες πάνω από την πρωτεύουσα προς την Αετοφωλιά της Κένα, ο Σκάνταρ ήλπιζε πως έστελνε κι άλλο ένα μήνυμα: ένα μήνυμα στους φίλους του. Στην Αντίσταση των Κατεργάρηδων. Στους

Στεριανούς που φοβούνταν για τον τόπο τους. Στους Νησιώτες που ήταν ενάντιοι στον Ρεξ. Η κραυγή του προς όποιον ονειρευόταν ένα καλύτερο μέλλον ήταν *Πολεμήστε μαζί μου. Αντισταθείτε.*

Ο Σκάνταρ ούτε που είχε σκεφτεί καθόλου την ασπίδα της Κένα γύρω από την Αετοφωλιά μέχρι που έπεσαν επάνω της οι έφοροι που τους κυνηγούσαν. Οι κραυγές τους έσκισαν τον αέρα καθώς η άγρια μαγεία ρήμαζε το σώμα τους και οι μονόκεροί τους γκρεμίζονταν στην πλαγιά του λόφου. Σηκώθηκαν φωνές που προειδοποιούσαν τους επόμενους να μην πλησιάσουν το ψηλότερο υψίπεδο και το δέντρο της εισόδου.

Η Κένα ούτε που έδωσε σημασία: άνοιξε τον κορμό του δέντρου με μια στιγμιαία λάμψη λευκού φωτός.

«Γιατί δεν πάθαμε τίποτα;» ρώτησε ο Σκάνταρ μόλις βρέθηκαν μέσα, ασφαλείς.

«Η ασπίδα μου είναι πλεγμένη με μαγεία του άυλου», του εξήγησε η Κένα. «Αντιδρά στις προθέσεις του εισερχόμενου. Την έφτιαξα με βάση κάποιες από τις ψευδαισθήσεις που διάβασα στο Βιβλίο του άυλου, τότε που το είχα στα χέρια μου. Αν δεν έχεις κακό σκοπό, τότε η ασπίδα σε αφήνει να περάσεις. Αν έχεις κακό σκοπό, τότε...» Ακόμα ακούγονταν τα βογκητά των εφόρων. «Για την ώρα, είμαστε ασφαλείς».

Ο Σκάνταρ θυμήθηκε πως η ασπίδα έλιωσε τις μπότες του την τελευταία φορά που επιχείρησε να μπει στην Αετοφωλιά κι αναρωτήθηκε τι να σήμαινε αυτό για τον ίδιο και την Κένα.